

لیکن ساعتی می‌آید بلکه الآن است که در آن پرستندگان حقیقی پدر را به روح و راستی پرستش خواهند کرد زیرا که پدر مثل این پرستندگان خود را طالب است. خدا روح است و هر که او را پرستش کند می‌باید به روح و راستی بپرستد. یوحنا ۴: ۲۳-۲۴

حتی فقط خواندن سطحی کتاب‌های عهد عتیق نیز می‌تواند اهمیتی را که مکان مقدس در پرستش خداوند داشت نشان دهد. پاتریارک‌ها یا پدران قوم اسرائیل در عهد قدیم دائماً از برپا داشتن مکانی (مذبح) و تقدیم کردنش به خداوند در زمان روبه‌رویی با او صحبت می‌کنند (پیدایش ۱۲: ۱-۹ / ۲۸: ۱۰-۲۲). هنگامی که بنی‌اسرائیل برای فتح کنعان آماده می‌شد، خداوند به آنها گفت فقط در محلی که خودش انتخاب می‌کند، یعنی کوه صهیون در اورشلیم، برای او قربانی بگذرانند (تثنیه ۱۲: ۱-۲۸ / اول تواریخ فصول ۲۱ و ۲۲).

به دلیل ارتباطی که بین مکان مقدس و پرستش شایسته یهوه وجود دارد، یهودیان و سامریان در قرن اول درباره محل مورد نظر خداوند برای گذراندن قربانی بحث و اختلاف نظر داشتند. سامریان معتقد بودند که کوه جَرَزِیم، مکان منتخب خداوند است نه کوه صهیون (تثنیه ۱۱: ۲۹). از آنجایی که زن سامری تصور می‌کرد عیسای مسیح یک پیامبر یهودی است، تلاش کرد که با طرح سوالی نظر عیسی را درباره این موضوع جویا شود. جالب اینجاست که موضوع بحث، عبادت در کوه صهیون یا در کوه جَرَزِیم بود اما عیسی پاسخی داد که احتمالاً آن زن انتظار شنیدنش را نداشت. عیسی گفت: «مردم نه فقط در کوه صهیون یا جَرَزِیم بلکه در هر جا که با روح و راستی به خدا نزدیک شوند او را عبادت خواهند کرد» (۴: ۲۱-۲۴).

عیسی نه تنها تعلیم می‌دهد که عبادت فقط در یک مکان انجام نمی‌شود بلکه موضوعات دیگری را نیز مطرح می‌کند. به عبارت دیگر منظور عیسی این بود که از این پس عبادت در و از طریق او انجام می‌شود و دیگر محدود به محل خاصی نخواهد بود. این تعلیم مسیح بیان می‌کند که او اختیاراتی الهی برای تغییر در روش پرستشی دارد که قرن‌ها پیش توسط خداوند به قوم داده شده بود. او مسیح موعود بود و می‌توانست نوع جدیدی از پرستش را برپا کند (۴: ۲۵-۲۶).

البته این پرستش کاملاً هم جدید نبود زیرا خواست همیشگی خداوند این بود که انسان‌ها او را با روح و راستی و با قلبی که به او تقدیم شده است پرستش کنند. به همین دلیل در عهد قدیم

بارها از افرادی یاد شده است که به این خواست خداوند توجه نکرده‌اند و در نتیجه از سوی خداوند مورد تنبیه قرار گرفته‌اند (لاویان ۱۰: ۱-۳؛ اشعیا ۲۹: ۳-۱۴).

زمانی که عیسی لباس جسم پوشید و کفاره گناهان قوم را پرداخت کرد، همه چیز دست‌خوش تغییر گردید؛ قربانی کردن حیوانات منسوخ شد و دیگر نیازی به یک مکان مقدس مرکزی مثل معبد برای پرستش خداوند نبود. مسیح که حقیقت و راستی است، آمد (یوحنا ۱۴: ۶) و از آن روز تا به ابد، پرستش حقیقی تنها زمانی اتفاق می‌افتد که ما او را به عنوان خداوند و منجی بپذیریم.

توجه داشته باشیم که این به معنای عدم اختصاص دادن بناهایی ویژه برای عبادت در عهد جدید نیست. این بدان معنا است که پرستش واقعی در مکان خاصی به انجام نمی‌رسد بلکه هنگامی اتفاق می‌افتد که انسان‌ها با ایمان و روح و راستی به خداوند نزدیک شوند.

دکتر آر. سی. اسپرول در تفسیر انجیل یوحنا می‌نویسد: پرستش خداوند در روح زمانی به انجام می‌رسد که «با قلبی آکنده از احترام، اکرام، محبت و عشق به حضورش برویم.» پرستش واقعی تنها با حرکت و جنب‌وجوش به انجام نمی‌رسد بلکه با دل بستن، عشق ورزیدن، تشکر و تمجید از خالق هستی، در زمانی که چه در خلوت خودمان و چه در جمع به حضورش می‌رویم اتفاق می‌افتد.

 ای پدر ما که در آسمانی نام تو مقدس باد! خداوندا این تو بودی که به واسطه قربانی کردن فرزندت عیسی مسیح راهی برای نجات من فراهم کردی. ایمان دارم همانطور که وعده داده‌ای، همیشه در کنار من هستی و از من محافظت می‌کنی. خداوندا شکر می‌کنم که به من اجازه داده‌ای تا بتوانم هر جایی که هستم به حضورت بیایم و با تو صحبت کنم. آمین!

اقتباسی از لیونر مینیستری (Ligonier Ministry)